

Ετησία συνδρομή δραχ. . . . 12

Τιμή τῆς Καταχωρήσεως δι' ἑκάστον στίχ. λεπ. 15

ΕΡΜΗΣ

ἐκ δίδεται
ἐκτάκτως

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐκ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας πληροφορούμεθα ὅτι παροργισθεὶς ποτὶς ὁ Ἰψίππος διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων κακίαν καὶ μοχθηρίαν, εἶχεν ἀποφασίσει τὴν καταστροφὴν ὁλοκλήρου κοινωνίας, καὶ ὅτι ἡ ὁργὴ αὐτοῦ ἤθελε κατευνασθῆ, ἐὰν μεταξὺ τῆς κοινωνίας τούτης ἡδύναντο νὰ εὐρεθῶσιν ὀλίγοι τινὲς ἐνάρτεροι καὶ δίκαιοι ἄνθρωποι. Ἐκ τῆς ἱερᾶς λοιπὸν ἱστορίας διδασκόμεθα ὅτι ὀλίγων τινῶν ἀτόμων ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐξιλέονει τὴν ὁργὴν τοῦ Ἰψίππου.

Ὅταν λοιπὸν κοινωνία ὁποιαδήποτε τρέχη γιγαντιαίως βήμασιν εἰς τὸν ὕλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς, ἀνάγκη τότε νὰ συμπεράνωμεν λογικῶς, ὅτι δὲν εὐρίσκεται ἐν αὐτῇ τόσος ἀριθμὸς ἐνάρτεων καὶ δίκαιων ἀνθρώπων, ὅσος ἀπαιτεῖται, κατὰ τὴν ἱερὰν ἱστορίαν, διὰ νὰ ἐξιλεωθῇ ἡ τοῦ Ἰψίππου ὁργὴ καὶ ἀγανάκτησις.

Παράδοξον ἴσως φαίνεται, ὅτι πέντε, τέσσαρες, ἢ καὶ τρεῖς ἐνάρτεροι καὶ δίκαιοι πολῖται, καὶ τόσος εἶναι περίπου ὁ ἀριθμὸς εἰς τὴν περιορίσθη κατὰ τὴν ἱερὰν ἱστορίαν ἡ τοῦ Ἰψίππου ἀπαιτήσις, δύνανται νὰ σώσωσιν ἀπὸ τὸν ὕλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν ὁλοκλήρου κοινωνίαν, καὶ ὅμως ὅχι μόνον ἡ ἱερὰ ἱστορία μᾶς βεβαιῶσιν περὶ τῆς ἀληθείας τούτης, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ πείρα πολλάκις ἀπέδειξεν ὅτι εἰς καὶ μόνος ἐνάρτερος καὶ δίκαιος πολίτης κατάρθρωσε νὰ σώσῃ ὅχι πόλιν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔθνος ὁλοκλήρον. Τί δὲν δύνανται νὰ κατωρθώσωσιν ὀλίγοι τινες δίκαιοι καὶ ἐνάρτεροι πολῖται, εἰλικρινῶς καὶ ἀδιασπάστως συνδεδεμένοι καὶ τὸ κοινὸν καλὸν μοναδικὸν σκοπὸν ἔχοντες! Τί δὲν δύνανται νὰ κατωρθώσωσιν οἱ ὀλίγοι κέντρον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης γινόμενοι! Καὶ ὅμως κατὰ δυστυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος, σπανιώτατοι εἶναι εἰς τὰς κοινωνίας οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες, καὶ ἐνεκα τούτου μὴ ἐξιλεωμένης τῆς θείας ὁργῆς καὶ ἀγανακτήσεως, καταστρέφονται αὐταὶ καὶ ἀφανίζονται.

Ἐν ἐρευνῇ τις τῆς ἰδικῆς μᾶς κοινωνίας τὴν κατάστασιν, θέλει πληροφορηθῇ ὅτι εἶναι οἰκτρὰ καὶ ἐλεεινὰ, καὶ ὅτι γιγαντιαίως βήμασι τρέχομεν εἰς τὸν ὕλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν μᾶς. Καὶ διὰ τί τοῦτο; διότι ἀναντιρρήτως δὲν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν ὀλίγοι δίκαιοι καὶ ἐνάρτε-

ροι ἄνδρες, διὰ νὰ ἐξιλεώσωσι τὴν καθ' ἡμῶν ὁργὴν καὶ ἀγανάκτησιν τοῦ Ἰψίππου. Διότι οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας πολιτικοὶ μᾶς εἰς ἄλλο δὲν ἐνασχολοῦνται, καὶ ἄλλο δὲν ἔχουν κατὰ νοῦν, εἰμὴ τὸ ἴδιον καὶ τὸ τῶν οἰκείων τῶν συμφέρον.

Διότι οἱ δημοσιογράφοι μᾶς, οἱ ἀκαταπαύστως καυχώμενοι ὅτι ὑπὲρ μόνου τοῦ συμφέροντος τῆς πατρίδος ἀγωνίζονται καὶ κοπιῶσι, κινούνται ὡς μὴ ὥφειλε καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ἀτομικὸν τῶν συμφέρον, καὶ ἐνῶ τὸ γενικὸν τῆς πατρίδος συμφέρον ὑπαγορεύει τὴν ἀνάγκη τῆς συντηρήσεως τῶν καθεστώτων ὑπὲρ τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας, δι' ὧν μόνων δύνανται νὰ καλλιεργηθῶσι τὰ ἐν ἡμῖν ὑπάρχοντα ἄφθονα σπέρματα τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐημερίας, προκαλοῦσιν ἀκαταπαύστως μεταπολιτεῦσεις καὶ μεταβολὰς, διὰ ταραχοποιῶν μέσων, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ δυνήθωσιν νὰ καθέξωσιν οἱ περὶ αὐτοὺς τὴν ἐξουσίαν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τεθῶσιν ἐπὶ τῶν πραγμάτων οἱ φίλοι τῶν, καὶ ἀδιάφορον εἶναι ἂν καταστραφῇ ἡ πατρίς, ἂν χυθῇ ἀδελφικὸν αἷμα, ἂν δυστυχῇ ὁ λαὸς, τὸν ὅποιον καὶ βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες καὶ ὁ κληρὸς αὐτὸς πάντοτε καὶ ἀπανταχοῦ ἐθεώρησαν καὶ θεωροῦν ὡς κτήνος προσδιορισμένον νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ κοπιᾷ, διὰ νὰ τρέφονται οὗτοι ὡς κτηνῶν ἐκ τῶν κόπων καὶ τῶν ιδρώτων του. Πιστεύουν ἄραγε, ἐρωτῶμεν ἐν καλῇ πίστει, οἱ δημοσιογράφοι μᾶς οὗτοι, ὅτι αἱ συχνὰ μεταβολαὶ τοῦ πολιτεύματος καὶ τῶν θεμελιωδῶν θεσμοθεσιῶν μᾶς δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι τὴν εὐημερίαν μᾶς; Ἀπαντῶμεν ὅχι, διότι καὶ εἰς αὐτοὺς, ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπαντας, ἀπέδειξε τὸ ἐναντίον ἡ ἀλάνθαστος πείρα, ἀπέδειξε δηλαδὴ ὅτι ἡ ἀρίστη νομοθεσία κακῶς ἐφαρμοζομένη φέρει τὸ ἐναντίον ἀποτέλεσμα ἀφ' οὗ, τι ἀπροσδοκῆτο.

Διότι καὶ αὐτὸς ὁ κληρὸς μᾶς, ὅστις φέρων τὴν ἰσχυράν τοῦ Εὐαγγελίου πανοπλίαν ἔπρεπε νὰ ᾔηται ἀήττητος ἀπέναντι τῶν πειρασμῶν τῆς ἰδιοτελείας καὶ τῶν παθῶν, ἐνίκηθη ὑπ' αὐτῶν, διεφθάρη καὶ ἀπώλεσε τὰ προσόντα δι' ὧν καθίστατο ἀξιοσέβαστος καὶ ἀγαπητός.

Διότι τέλος, καὶ ὁ λαὸς αὐτὸς τοῦ οἴου τὰ μεγαλήτερα συμφέροντα ἐνυπάρχουν εἰς τὴν καλὴν τῶν νόμων ἐφαρμογὴν, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν τάξιν, καὶ ὅστις ὥφειλε νὰ κατανόησιν, ὅτι οἱ ἄρχοντες του καὶ ἰδίως οἱ παρ' αὐτοῦ ἐκλεγόμενοι, τὸν θεωροῦν ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τὴν ὁποίαν

ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν, ὁ λαὸς οὗτος ὁ εὐφύεστατος, ὁ φιλόπρονος, ὁ φίλεργος, ὁ βιομηχανικώτατος, ὁ ἐμπορικώτατος καὶ ἐνὶ λόγῳ ὁ καθ' ὅλα τὰ λοιπὰ ἐνάρτερος, θανασίμως ἀμαρτάνει πολιτικῶς θεωρούμενος, διότι παραγνῶρίζων τ' ἀληθῆ αὐτοῦ συμφέροντα, δίδκει τὰ ψευδῆ, καὶ πρὸς ἀπὸ λαυσιν αὐτῶν ὑποστηρίζει τὴν κακίαν, τὴν μοχθηρίαν καὶ τὴν ἀδικίαν, αἵτινες τὸν ὠθοῦσιν ἀνεπαίσθητως εἰς τὸν ὕλεθρον καὶ τὴν καταστροφὴν του· λείπει δηλαδὴ ὡς ἡ τοῦ Αἰσώπου γαλῆ τὴν ῥίνην, καὶ πίνων τὸ αἷμα του νομίζει ὅτι πίνει ἀλλότριον αἷμα. Πάντες ἐξεκλίναμεν λοιπὸν πολιτικῶς, ἅμα ἡχρειώθημεν, οὐκ ἔστιν ἀγαθὸς πολίτης, οὐκ ἔστιν ἔως ἐνός.

Ἡ καταστροφὴ μᾶς ἄρα πολιτικῶς θεωρεῖται καὶ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀναπόφευκτος, ἐὰν δὲν συνέλθωμεν εἰς ἑαυτοὺς, καὶ ἀπεκδυόμενοι ἅπαντες, ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρου μέχρι τοῦ ἐλαχίστου, καὶ ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι καὶ ἱερωμένοι καὶ λαϊκοὶ ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἰδιοτελείας πάθος σκεφθώμεν ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ συμφέροντος καὶ ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς πολιτικῆς καταστάσεώς μᾶς, ἥτις δὲν ἐνυπάρχει βεβαίως εἰς τὴν τοῦ πολιτεύματος καὶ τῶν θεμελιωδῶν νόμων μᾶς συγχὴν μεταβολὴν, ἀλλ' εἰς τὴν ἀρετὴν, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν φρόνησιν.

Φαίνεται ὅτι ὁ συναδελφὸς μᾶς συντάκτης τοῦ Αἰόλου πιστὸς ὢν τοῦ ἐπικρατοῦντος εἰς τὴν δημοσιογραφίαν μᾶς συρμού, καθ' ὃν μία ἐφημερὶς ἀναιρεῖ ὅσα δημοσιεύει ἡ ἄλλη, ἔστρωσαν κατὰ πάντα σύμφωνα μετὰ τὴν ἀλήθειαν, εὐαρεστεῖται ν' ἀναιρῇ ὡς ἐκ συστήματος ὅσα ἡμεῖς δημοσιεύομεν· μολοντί τὸ καθ' ἡμᾶς δὲν ἐδόξαμεν πώποτε εἰς αὐτὸν τοιοῦτον παράδειγμα. Τοῦτο ἐπραξε πολλάκις ὁ μνησθεὶς συναδελφὸς μᾶς, καὶ ἐσχάτως εἰς τὴν περίστασιν τῶν παρ' ἡμῶν δημοσιευθέντων περὶ τοῦ ὅτι ὁ κύριος Πριβιλέγιος ἐμπαιθῶς φερόμενος κατὰ τοῦ σχολάρχου μᾶς κυρίου Βαλέττα, καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ κατ' αὐτοῦ ἐνήργησε τὴν μετάθεσιν του εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Γυμνάσιον.

Ὀλίγον φροντίζομεν περὶ τῆς ὡς πρὸς ἡμᾶς διαγωγῆς τοῦ Συντάκτου τοῦ Αἰόλου, διότι τὸ κοινὸν ἀρκούντως γνωρίζει ἐὰν ἡμεῖς μᾶλλον αὐτοῦ εἴμεθα εἰς κατάστασιν νὰ γνωρίζωμεν τὰ ἐν Αθήναις συμβαίνοντα. Λυπούμεθα μόνον, διότι ματαίως καταβάλλονται κόποι καὶ γίνονται μεγάλαὶ δαπάναι πρὸς συντήρησιν ἐφημερίδων, ὅπου

ἦτο δὲ ἡ Ἀγάθη φέρουσα φόρεμα πολυτιμώτατον καὶ ἄλλα κοσμήματα, τὰ ὅποια ἀφοῦ ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν κόμησάν ὡς δῶρον ἐκ μέρους τοῦ Λόρδου Σαιντιβέρ, τὴν παρεκάλεσε νὰ ἐνδυθῇ ταχέως.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἐξεδίπλωσε τὸ φόρεμα, διὰ νὰ θαυμάσῃ ἡ Ἐθελβίνα τὴν εὐμορφίαν τοῦ μεταξωτοῦ, καὶ τοὺς πολυτίμους ἀδάμαντας καὶ λίθους μετὰ τοὺς ὁποίους ἦτο κεκτημένη.

«Κύτταξε, εἶπε, κυρία μου, ἰδὲ πόσον εὐμορφος, πόσον εὐάρεστος εἶναι ὁ στέφανος οὗτος! Πόσον λάμπει ἡ ζώνη αὕτη καὶ οὗτος ὁ σταυρὸς!»

Ἡ Ἐθελβίνα ἔβλεπε μετὰ κατάρφνησιν καὶ ἀγανάκτησιν τὰ κοσμήματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐμελλον νὰ στολίσουν τὸ ὄμμα τῆς φυλαργυρίας καὶ τῆς φιλοδοξίας. Ὁ δὲ Λεοπόλδος εἶχεν ὡς βέβαιον τὸ λάφυρόν του· καὶ ἴσως, ἐὰν ἡ Ἐθελβίνα ἦτον εἰς τὴν ἀναισθησίαν τὴν ὁποίαν ἐπεθύμει ἐκεῖνος, ἦθελεν ἀποκριθῇ εἰς τὰς προτάσεις του μετὰ ἡλιθίων σιωπῆν.

«Ὅτε δὲ ἔφεραν εἰς τὸ φρούριον τὴν Ἐθελβίναν, εἶχον φέρει ὁμοῦ καὶ τὸ μαῦρον ἐκεῖνο μεταξωτὸν φόρεμα κεκτημένον μετὰ μαργαρίτας, τὸ ὅποιον ἐφόρει καθ' ἡμέραν οἱ χωρικοὶ τῆς τῆς ἐπρόσθετον τὴν ὑποταγήν των. Τοῦτο τὸ φόρεμα ἐζήτησεν ἡ κόμησσα καὶ τὸ ἐφόρεσε.

Ἡ Ἀγάθη δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκλέξῃ ὅποιον ἀπὸ τὰ δύο φορέματα ἤθελεν, ἀλλ' ἐθαύμαζε σιωπῶσα. Τὸ χροῖμα τῆς κομῆσεως ἦτο ζωηρόν, ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε σφοδρῶς, καὶ ἐτοιμασθεῖσα ἐπίασε τὰς χεῖρας τῆς Ἀγάθης, καὶ κατέβη τὴν κλίμακα· οἱ δὲ ἐμελλε νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν μεγάλην αἵθουσαν, ἥρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ τὰς δυνάμεις τῆς.

ΚΕΦ. ΙΖ'.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ ἐπαρουσιάσθη ὁ Λεοπόλδος διὰ νὰ

ΠΑΡΑΦΥΛΙΣ.

ΕΘΕΛΒΙΝΑ.

Μετάρρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Συνέχεια. Ἰδε τοὺς Ἀριθμοὺς 367 ἕως 379.

«Ἐγὼ νὰ συζευχθῶ μετὰ τὸν ἄτιμον φονέα...!»

«Τί λέγεις, κυρία μου;» ἔφώναξε τετραγυμένος ὁ Ῥυθμέρος.

«Ὅσέ μου! ὀλίγον ἔλιψε νὰ προδοθῶ. Πρέπει ἄραγε νὰ ὀνομασθῇ ὁ Λεοπόλδος μετὰ ὄνομα συγκαταβατικώτερον; αἱ τρομεραὶ θάσανοι ὅσας με κάμει νὰ πάσχω δὲν εἶναι θάνατος θραδὺς, καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν θεωρῶ ὡς φονέα μου;»

«Ὁ Ῥυθμέρος τότε πλήρης μανίας, ἐξῆλθε λέγων»

«Κυρία μου, σοὶ ἔφερα τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου μου, καὶ αὐρὴν ἐτοιμάσθητι νὰ τῷ ὑπακούσῃς.»

Ἡ Ἐθελβίνα διήγαγε τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην καὶ μέρος τῆς νυκτὸς μετὰ σφοδρὰν ταραχὴν τῆς ψυχῆς.

Ἐῖχε δὲ παρατηρήσει πρὸ ἡμερῶν ὅπισθεν τῶν μετὰ παλαιὸς τάπητας ἐστρωμένων τοίχων τοῦ οἰκήματός της, μετὰ τινὰ θύραν τὴν ὁποίαν εἰς μάτην ἐπροσπάθησε νὰ ἀνοίξῃ. Τελευταίον τὴν ἤνοιξε καὶ εὗρε κλίμακα, φέρουσαν εἰς τὸ ἐπάνω στέγασμα τοῦ πύργου, ἔπου ἦτο φυλκισμένη. Ἀνέβη λοιπὸν μετὰ δυσκολίαν, καὶ ἐφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου, ὅθεν ἐφαίνετο ὅλον σχεδὸν τὸ φρούριον. Ἰδοῦσα δὲ

τινας στρατιώτας ἐφοβήθη, μήπως τὴν παρετήρησαν, καὶ κατέβη παρעυθὺς. Ὅτε δὲ ἐνύκτωσεν, ἀπεφασίσε νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἐκείνης καὶ νὰ ἀναπνεύσῃ καθαρώτερον ἀέρα. Οἱ μεγάλοι καὶ ὕψηλοι ὄγκοι τῶν βράχων, δι' ὧν διήρχοντο ἀργυραὶ τινες ἀκτίνες τῆς σελήνης, ἐτραχημάτιζον θέαμα μεγαλοπρεπὲς ἐν ταῦτ' αἰ ποικίλον· αἱ δὲ ἐπάλξεις τοῦ τεραστίου βορείου πύργου ἐφαίνοντο ὅτι ἐφαυον τὰ νέφη. Ἡ θέα αὕτη ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν φαντασίαν τῆς τὴν φωνὴν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκούσει, καὶ μετ' ὀλίγον παρετήρησεν ἀδύνατόν τι φῶς διὰ τῶν στενῶν παραθύρων του. Ἐσυμπίπτει δὲ ἀκόμη τὴν ἀτυχίαν τοῦ αἰχμαλώτου τὸν ὅποιον ἡ βαρβαρότης τοῦ Λεοπόλδου κατετυράννει εἰς τὸν θλιβερόν ἐκεῖνον πύργον· ἀλλ' ἀφοῦ εἶδεν ἐκεῖνο τὸ φῶς, ἐστοχάσθη μετὰ χαρὰν ὅτι ἡ ἀνησυχία τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζε περὶ τῆς ζωῆς τοῦ αἰχμαλώτου δὲν ἦτο τόσον βάσιμος, καὶ ὅτι ὁ Ῥυθμέρος δὲν τὸν εἶχε φονεύσει. Ἐστρεψεν ἔπειτα τὰ ὄμματά της εἰς τὰ περίεξ ὄρη, καὶ εὐθὺς ἐπαρουσιάσθη ὁ Ἀλφρέδος εἰς τὴν φαντασίαν της.

«Τί ἔγινεν ὁ Ἀλφρέδος μου...; Ἀ! ἐξάπαντος δὲν ζῇ πλέον! Ἐὰν ὑπῆρχεν ἀκόμη, δὲν ἦθελεν ἄραγε ἐλθεῖν νὰ με ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ Λεοπόλδου...; Ἀγαπητὲ Ἀλφρέδε, διὰ τὴν Ἐθελβίναν ἴσως ἀπέθανες...! Ἐφαίνετο ὅτι μᾶς ἐπερίμενε τύχη εὐτυχεστέρα, ἀλλ' αὕτη παρελθεν ὡς εὐάρεστον ὄνειρον... Δὲν θέλω ἄραγε σὲ μεταῖδε ποτέ...; Πρέπει νὰ ἀπελπισθῶ ὅτι θέλω ἐξέλθαι ποτέ ἀπὸ τὴν σκληρὰν ταύτην καταδίκην...;»

Ἐντοσὺ τῷ ἤκουσε τὸ ὀρολόγιον νὰ σημαίνῃ δέκα ὥρας, καὶ ψιλὴ βροχὴ τὴν ἠνάγκασε νὰ ἀποσυρθῇ.

Κατέβη λοιπὸν, καὶ κοιμηθεῖσα ὀλίγον, ἤκουσε νὰ κτυπῶσι τὴν θύραν της.

τὸ κοινὸν ἔνεκα τῶν ἀντιφάσεων τούτων εὐρισκείται πάντοτε εἰς ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἀληθείας τῶν διὰ τοῦ τύπου δημοσιευμένων, καὶ διότι οἱ δημοσιογράφοι μας ὁμοιάζουν τὸν ἀνθρακῆα καὶ γναφεὰ τοῦ Αἰσώπου ἐξ ὧν ὁ εἰς ἐμαυρίζεν ὅσα ἐλεούκινεν ὁ ἄλλος.

Διὰ τὰ μὴ μείνη μολοντοῦτο καμμία εἰς τὸ κοινὸν ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὅσα εἰς τὴν περίστασιν τῆς μεταθέσεως τοῦ κυρίου Βαλέττα ἐδημοσιεύσαμεν, ἀφορῶντα τὸν κύριον Πριβιλέγγιον, λέγομεν ὅτι τὰ παρ' ἡμῶν δημοσιευθέντα στηρίζονται εἰς θετικὰ καὶ βεβαίως πληροφώρας, καθόσον μάλιστα ὁ κύριος Πριβιλέγγιος δὲν ἐτόλμησε νὰ μᾶς ἀναιρέσῃ.

Κατὰ τὰς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τελευταίας εἰδήσεις, ἐθεωρεῖτο ὡς ἀναπόφευκτος πρὸς ἡμερῶν ἡ ὑπουργικὴ κρίσις ἔνεκα τῆς μεταξὺ τῶν κυρίων ὑπουργῶν μας διαίρεσως καὶ διαφωνίας· ἀλλὰ τὴν 14 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς ἐφάνη μεταξὺ αὐτῶν συνδιαλλαγή τις προσωρινή, οὐχ ἥττον δὲ ἡ κρίσις ἐπίκειται, καὶ ἴσως μετὰ τὴν ἐλευσιν τοῦ νέου πρέσβους τῆς Ἀγγλίας θέλομεν ἔχει εἴτε ὑπουργικὴν μεταβολήν, εἴτε σημαντικὴν μεταρρύθμισιν αὐτοῦ.

Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς πρωτεύουσας διωρίσθη ὁ κύριος Μοναστηριώτης, καὶ ἐντεύθεν ὁ κύριος Καλιφουρῆς καὶ συντροφία ὑπέστησαν ἀπώλειαν ἀνεπανόρθωτον.

Κατ' αὐτὰς συζητεῖται ἐν τῇ βουλῇ ἡ τῶν Κρητῶν τῆς Μινώας ἐκλογὴ, ἥτις καθόσον πληροφωρούμεθα φαίνεται ὅτι θέλει ἐπικυρωθῇ, μολονότι ὑπάρχουν κατ' αὐτῆς πολλοὶ στενοκέφαλοι ἐκ τῶν βουλευτῶν, καὶ ἰδίως οἱ σφόδρα αὐτόχθονες, οἵτινες τόσον περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν δόξαν καὶ τὸ μέγαλον τῆς Ἑλλάδος μέλλον, ὥστε εὐχονται ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπεριωρίζετο αὕτη ἐντὸς στενωπῶν ὁρίων, ἐντὸς δηλαδὴ τῆς Πελοποννήσου μόνον, διὰ τὰ τὴν ἔχουσιν ἀποκλειστικὸν τιμᾶριόν των, λησμονήσαντες, φαίνεται, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει κατὰ μέγιστον μέρος τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν της εἰς τοὺς ἑτερόχθονας Ἑλληνας, οἵτινες ὅχι μόνον ἠγωνίσθησαν ὡς καὶ οἱ αὐτόχθονες, ἀλλὰ καὶ μεγαλητέρας θυσίας αὐτῶν ἔκαμαν, ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι τέλους τοῦ ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως τῆς ἀγῶνος. Καὶ ἂν ἦναι πεπωμένον νὰ δοξασθῇ ἡ Ἑλλὰς καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ παρὰ πάντων ἐλπίζομενον ἔξοχον μέλλον της, τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα τῇ συμπτᾶξαι μόνον τῶν ἑτεροχθόνων δύναται ν' ἀπολαύσῃ καὶ ὅμως οἱ στενοκέφαλοι οὗτοι σφόδρα αὐτόχθονες νομίζουν ὅτι ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὁ θρόνος αὐτῆς, καὶ τὸ σύνταγμα της ἔγιναν ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ μόνον ὑπὲρ αὐτῶν. Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι ἡ πλειονοψηφία τῶν κυρίων βουλευτῶν

μας θέλει δώσει εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τρανὸν δείγμα περὶ τοῦ πόσον περὶ πολλοῦ ποιεῖται τ' ἀληθὴ τῆς πατρίδος συμφέροντα.

Τρία στρατόπεδα διοργανίζονται ἤδη ἐν τῇ Ἑλλάδι κατὰ διαταγὴν τῆς Κυβερνήσεως, τὸ μὲν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, τὸ δὲ ἐν τῇ Ἀχαμίᾳ καὶ τὸ τρίτον ἐν Ἀγρινίῳ. Ὁ διοργανισμὸς τῶν στρατοπέδων τούτων δίδει ἀφορμὴν εἰς διαφόρους εἰκασίας· καὶ οἱ μὲν εἰκάζουσιν ὅτι ἡ Κυβέρνησις φοβουμένη ἀνταρσίαν τινα ἐσωτερικὴν προπαρσκευάζεται στρατιωτικῶς, οἱ δὲ, ὅτι φοβεῖται ἐπιδρομὴν τινα ἐν τοῖς μεθορίοις ἐκ μέρους τῶν Τούρκων. Ὅποιαδήποτε ὅμως καὶ ἂν ἦναι ἡ αἰτία τοῦ διοργανισμοῦ τῶν στρατοπέδων τούτων, ἡ κυβερνήσις καλῶς ποιοῦσα προπαρσκευάζεται στρατιωτικῶς ὑπὲρ τῆς ἀσφαλείας τοῦ κράτους.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Τὸ χθὲς φθάσαν Ἀυστριακὸν ἀτμόπλοον ἔφερε τὰς ἐξῆς νεωτέρας εἰδήσεις.

Ἡ Σαρδηνία ἐδήλωσεν ὅτι θεωρεῖ παυομένην τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Αὐστρίας ἀνταρσίαν ὅπλων καὶ ἐκρήρξε τὸν πόλεμον κατ' αὐτῆς τῇ 10 τρ. Διὰ τοῦ προσεχὺς ἀτμοπλοῦ θέλομεν ἔχει εἰδήσεις περὶ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Ἡ Ρωσία ἀπεύθυνε διακοίνωσιν πρὸς τὴν κυβερνήσιν τῆς Πρωσίας, δι' ἧς ἐπαπειλεῖ α) νὰ ἀποκλείσῃ διὰ τοῦ στόλου της ὅλα τὰ παράλια τῆς Πρωσίας, ἂν αὕτη στείλῃ στρατεύματα εἰς τὰ Δουκάτα Σλέσβικ—Ολστέιν, κατὰ τῶν ὑποίων ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανιμαρκίας ἐκίνησεν ἐκ νέου τὸν πόλεμον· β) νὰ στείλῃ 200 χιλ. στρατοῦ κατὰ τῆς Πρωσίας, ἂν αὕτη δεχθῇ τὸν αὐτοκρατορικὸν τῆς Γερμανίας θρόνον.

Ὁ πληρεξούσιος τῆς ἐν Φραγκφούρτ ἐθνικῆς τῶν Γερμανῶν Συνελεύσεως, Βάλκερ, ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ ἐπρότεινε νὰ ἐκδοθῇ εὐθὺς ψήφισμα τῆς Συνελεύσεως, δι' οὗ νὰ γυνῇ δεκτὸν τὸ σύνταγμα ἤδη σύνταγμα τῆς Γερμανίας ἄνευ δευτέρας συζητήσεως· γ) νὰ ψηφισθῇ αὐτοκράτωρ τῆς ὅλης Γερμανίας, ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας· δ) νὰ σταλῇ μεγάλη τῆς Συνελεύσεως πρεσβεία πρὸς αὐτόν, διὰ τὴν νὰ διακοινώσῃ τὸν διορισμὸν του· ε) νὰ κηρύξῃ ἡ Συνέλευσις, ὅτι οἱ Γερμανικοὶ λαοὶ εἶναι πρόθυμοι νὰ ὀπλισθῶσι καὶ ν' ἀντιπαραταχθῶσι εἰς τὸν αὐθάδη ἐκείνον, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ἐξυθρίσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἐθνικὴν τῶν θέλησιν.

Ἡ πρότασις αὕτη θεωρηθεῖσα σχεδὸν παμψηφεί ὡς λίαν κατεπεύγουσα, ἐμελλε νὰ συζητηθῇ τὴν ἐπιούσαν τῶν

τελευταίων εἰδήσεών μας.

Ὁ ἄχρι τοῦδε καθήμενος ἐν Πέστῃ Μαρσεῖλος Γελασίτζ διετάχθη ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ στρατόπεδον, ἀφοῦ ἀπέτυχεν ὁ Βινδισγραιτζ.

Τὸ χθὲς φθάσαν Ἀυστρ. ἀτμόπλοον ἔφερε εἰδήσεις λίαν σπουδαίας ἐκ Γερμανίας. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας διέλυσε τὴν ἐν Κρεμσὴρ ἐθνικὴν συνέλευσιν, πρὶν αὕτη ἀπεπερατώσῃ τὸ ἔργον, δι' ὃ εἶχε συγκαλεσθῇ, δηλαδὴ τὴν ψήφισιν συντάγματος· συγχρόνως μὲ τὸ διάταγμα τῆς διαλύσεως, ἐξεδόθη καὶ ἕτερον, δι' οὗ ὁ Αὐτοκράτωρ παρῶν οἰκειοθελῶς Σύνταγμα. Τὸ Σύνταγμα τοῦτο εἶναι γελοῖος συνδυασμὸς ἀπολυτισμοῦ καὶ ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν.

Ἐν Τρανσυλβανίᾳ οἱ Οὐγγροὶ καταστρέψαντες τὸν Αὐστριακὸν στρατὸν, ἐγένοντο κύριοι ὅλης τῆς χώρας ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τῶν Ρώσων κατεχομένων δύο πόλεων Ἑρμάνστατ καὶ Κρονστάτ.

Ὁ Ἀρχιστράτηγος τῶν Αὐστριακῶν στρατευμάτων ἐν Οὐγγρίᾳ, Βινδισγραιτζ κινήσας πανστρατιᾶ ἐκ Πέστης κατὰ τῶν Οὐγγρων, συνεκρούσθη μετ' αὐτῶν κατὰ τὸ χωρίον Καπολιά· ἡ μάχη διήρκεσε δύο ἡμέρας φονικωτάτη, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπελπισθεὶς ὁ Βινδισγραιτζ νὰ διαβῇ τὸν ποταμὸν Τάις, διὰ νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν πεδιάδα, ἀπεσύρθη εἰς Πέσταν.

Φονικαὶ μάχαι συνέβησαν καὶ εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας, τὸ Βανάτον κ. λ. ἀπανταχοῦ τὰ Αὐστριακὰ στρατεύματα ἐνίκηθησαν.

Ἡ Αὐστρία ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν κυβερνήσιν τῆς Ὀλλανδίας νὰ λάβῃ ὑπὸ ἐνοίκιον, καὶ μὲ ὑποχρέωσιν ἀποζημιώσεως διὰ πᾶσαν βλάβην, τὸν διαθέσιμον Ὀλλανδικὸν στόλον διὰ τὴν μεταχειρισθῇ κατὰ τοῦ Πιεδμοντιῦ, ἐν περιπτώσει ἀνανεώσεως τῶν ἐχθροπραξιῶν, καὶ ἤδη κατὰ τῆς Βενετίας· ἡ αἴτησις ὅμως αὕτη ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς Ὀλλανδικῆς κυβερνήσεως.

Ὁ Δούξ τῆς Μοδένης εἰσέβαλεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Μάσσο-Καρράραν τῆς Τοσκάνης· ἡ κυβερνήσις τῆς τελευταίας ἐπέστειλε στρατὸν πρὸς καταδίωξιν τοῦ κακούργου τούτου καὶ κατὰ πρόσκλησιν της εἰσέβαλον πρὸς τὸν αὐτὸν σκόπον καὶ στρατεύματα τῆς Σαρδηνίας.

ΜΙΑΦΟΡΑ.

Νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι τὸ πρῶτον τῆς Καμαρίλλας ὄργανον ὁ γνωστὸς Βαλσαμάκης, δὲν εἶναι σήμερον δικτὸς εἰς τὴν Αὐλὴν; Τοιοῦτοι λόγοι τοῦλάχιστον διεδόθησαν, καὶ ἡ αἰτία τῆς ἀποπομπῆς τοῦ πολυμήτου τούτου ἀν-

τὴν ὑποδεχθῇ, ὅστις ἔρριξεν, ἐνῶ ἐκείνη ἐπλησίαζε καὶ ἔρριψε βλήματα θυμοῦ εἰς τὴν Ἀγάθην, ἥτις ἠκολούθει τὴν κόμησσαν μὲ τὰ φορέματα τὰ ὅποια εἶχε καταρροήσῃ ἡ Ἐθελβίνα.

Ἐστοχάσθη ἔπειτα οἱ τὴν ἐκλογὴν ταύτην τῶν φορεμάτων δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποδώσῃ εἰς ἄλλο τι εἰμὴ εἰς τὴν ταραχὴν τοῦ λογικοῦ της. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον τῷ ἔδωσε τὴν χεῖρα της, τοῦ ἀφαίρεσε πᾶσαν δυσπιστίαν, καὶ χαίρων παρετήρησεν ὅτι ἡ ὠραιότης τῆς Ἐθελβίνας δὲν εἶχε διόλου ἐλαττωθῇ. Τὰ ὅμοιά της τὰ ὅποια ἠλπίζε νὰ εὕρῃ χαῦνα καὶ σχεδὸν ἐθελόμενα, ἔλαμπον ἀπὸ ζωήρου πύρ. Καὶ πολὺ ἀπέχειν ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι τὸ πῦρ ἐκεῖνο ἦτο πῦρ ἀγανακτήσεως καὶ ἔχθρας, τὴν ὁποίαν τῇ διήγειρεν ἡ μισητὴ παρουσία του.

Καὶ ἡ μὲν Ἐθελβίνα ἐφαίνετο ἐκ τούτου ὠραιότερα, ὁ δὲ Λεοπόλδος τὴν ἐκύτταζε μὲ ὅμοια πλήρη ἐπιθυμίας, καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν τῷ ἐπρόξενε ὁ θηριώδης θρίαμβός του. Ἐνῶ δὲ τὴν ὠδηγοῦσεν εἰς τὴν διωρισμένην καθέδραν, τῇ ἔδειξε σημεῖα θερμότητος ἔρωτος· ἀλλ' ἡ Ἐθελβίνα τὰ ἤκουσε χωρὶς νὰ τῷ ἀποκριθῇ οὐτε λέξιν.

Ἡ αἶθουσα ἦτον εὐρυχωροτάτη, ὁ δὲ θόλος της, γεγλυμένος λαμπρῶς καὶ ἐπιστηριζόμενος ἐπὶ διπλῆς σειρᾶς στηλῶν, παρέσταινε τρόπαια νίκης, λάφυρα τῶν νικητῶν.

Ὅλοι δὲ οἱ στρατιῶται τοῦ Σαιντιέβρ, παρατεταγμένοι περὶ τὸν κύριόν των, εἶχον τὰ ὅπλα κάτω, καὶ αἱ εἰκόνες τῶν Πριγκίπων τῆς Βαυαρίας, τῶν προγόνων τοῦ Λεοπόλδου, ἐκρέμαντο ἐπὶ τῶν τοίχων. Εἰς μίαν δὲ ἄκραν ἦτο στημένον τὸ θυσιαστήριον, καὶ ὅπισθεν τούτου μέγας Σταυρός.

Ἀπὸ τὸ παράθυρον, ὅθεν ἡ Ἐθελβίνα ἠδύνατο νὰ βλέπῃ

τὴν πεδιάδα, ἐφαίνετο ἐξώτης μακρότατος καὶ κοιλὰς χαρὶ εστέρᾳ παρ' ὅλας τὰς ἄλλας τὰς περικυκλούσας τὸ φρούριον.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἐμβῆκεν ἡ Ἐθελβίνα, ἤρχισαν νὰ ψάλλωσι τὸν ὕμνον τοῦ στεφανώματος.

Ἡ ἁρμονία αὕτη, νῦν μὲν σοβαρὰ καὶ ὑψηλὴ, νῦν δὲ γλυκεῖα καὶ θελητικὴ, ἠδύνατο νὰ κινήσῃ πάντα ἄλλον, παρεκτὸς ἐκείνης ἥτις ἐμελλε νὰ γίνῃ θῦμα τοῦ τεχνάσματος τούτου.

Ἀφοῦ δὲ μετ' ὀλίγου ἔπαυσεν ἡ μουσικὴ, ὁ Λεοπόλδος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἐθελβίνας, ἥτις ἰδοῦσα τότε τὸν ἄπιστον ἐπιστάτην τοῦ Ἀβούρν, ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ἐπεστηρίχθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς ἐκείνον τὸν κλονισμὸν τοῦ σώματός της. Ἦκουσεν ὀπισθὲν της μεγάλον κρότον, καὶ παρρηθὺς εἶδεν ἐαυτὴν περικυκλωμένην ἀπὸ στρατιώτας τοῦ θηριώδους Λεοπόλδου, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι τὸ θέαμα τοῦτο θέλει αὐξήσῃ τὸν τρόμον καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς αἰχμαλώτου του.

Ἡ δυστυχὴς Ἐθελβίνα ἔλαβεν ὀλίγον τὰς δυνάμεις της, καὶ διὰ νὰ ἀντισταθῇ εἰς τόσον θάρβαραν στενοχωρίαν, ἐφαντάσθη τὴν αἱματομένην σκιάν τοῦ πατρός της στενάζουσας εἰς τοὺς θόλους ἐκείνους. — Εἰς τὴν φρικτὴν ἐκείνην εἰκόνα ἐνεψυχώθη ἡ γενναίότης της. — Ἔσπερε λοιπὸν τὴν χεῖρα της ἀπὸ τὴν τοῦ Λεοπόλδου, καὶ ἐπῆρε τὴν ἁγίαν Γραφὴν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἱερέως Ὑπέρτου, ἔπειτα,

«Στάσου, εἶπε, στάσου. Εἰς τὸ ἐγκλημα τῆς προδοσίας μὴ προσθέτῃς καὶ τὸ τῆς ἱεροσυλίας. . . . Καὶ σὺ, εἶπε, στραφεῖσα πρὸς τὸν Λεοπόλδον, θάρβαρε Σαιντιέβρ, ἀκουσον καὶ τρέμε. . . . Μάθε, σκληρὴ ἀνθρωπε, ὅτι τὸ τέχνασμα σου δὲν ἐπέτυχεν. . . . Ἡ Ἐθελβίνα Φισταβούρν εἶναι ἀκόμη ἡ ἴδια. . . . Ἡ ψυχὴ της δὲν ὑπεδουλώθη. . . . ἄλλ'

ἀκόμη δεσπόζει τὴν ἰδικήν σου. Καίτοι γυνή, ἀδύνατος, αἰχμαλωτὸς σου, περιφρονεῖ τὴν δύναμίν σου, ἐμπνέει τὴν σκληρότητά σου, καὶ ἔρχεται νὰ σοὶ εἴπῃ μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν, ὅτι σὲ καταφρονεῖ, σὲ μιτεῖ, σὲ ἀποστρέφεται. . . . Ὁ οὐρανὸς, ὁ τῆς ἀρετῆς βοηθὸς, συνήργησεν εἰς τὸ νὰ ἀποτύχωσιν οἱ σκοποὶ σου. . . . Ἀνεκάλυψα τὸ μισητὸν τέχνασμα σου. Τὸ δηλητήριον τὸ ὅποιον δι' ἐμὲ διώρισας δὲν ἐμβῆκεν εἰς τὰ ἐντὸς μου».

Ἡ σταθερότης τῆς Ἐθελβίνας, ἡ μεγαλειότης τοῦ χαρακτῆρος της, τὰ φλογερὰ βλήματα τὰ ὅποια ἔρριπτον οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξέπληξαν ὅλους τοὺς ἐκεῖ παρόντας. Καὶ οἱ μὲν στρατιῶται χωρὶς νὰ θέλωσιν, ἐκράτουν χαμηλὰ τὰ ὅπλα των, ὁ δὲ ἱερεὺς δὲν ἐτόλμα νὰ λάβῃ πάλιν εἰς χεῖρας τὴν ἁγίαν Γραφὴν, ἀλλ' ἔστατο ὡς ἐμβρόντητος.

Οὐδεμία ἐκτρασις δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν κατάστασιν τοῦ Λεοπόλδου. Μανιώδης διὰ τὴν τόλμην τῆς Ἐθελβίνας, τεταραγμένος διότι ἐματαιώθησαν ὅλαι αἱ ἄνομοι ἐλπίδες του, ἔλαβε πάλιν τὴν χεῖρα τῆς αἰχμαλώτου του, καὶ σφίξας αὐτὴν βιαίως εἶπε·

«Γυνὴ ἀναίσθητος καὶ ἐκδικητικὴ, ἀγνοεῖς μὲ ποῖα δεινὰ δύναμαι νὰ τιμωρήσω τὰς ὕβρεις σου; Φοβοῦ τὴν ὀργήν μου. . . ! Ὁμνῶς ὅτι θέλεις εἶσθαι ἰδική μου. . . . Ἐγὼ θέλω σὲ ἔχει καθ' ὅλους τοὺς ἄλλους δεσμούς, πλὴν τοῦ δεσμοῦ τῆς ἰδίας θελήσεώς σου. . . . Κάμε τὸν ὄρκον ὅτι μὲλλει νὰ σὲ ἐνώσῃ μετ' ἐμοῦ. . . . Ὁρῶ ἡθελήσῃ ἀπὸ τὴν ὀλβίαν ἀγαθότητα ἥτις μοὶ μένει ἀκόμη, καὶ ἐκλεξὸν πάραυτα νὰ ἦται σύζυγός μου, ἡ θῦμα μου».

Ἡ Ἐθελβίνα τῷ ἀπεκρίθη μὲ ὑπερηφάνειαν·

«Παῦσον τὰς ματαίας σου ἀπειλὰς, ἐπειδὴ δὲν με καταπλήτουν. . . . Ποτὲ δὲν ἔλω γίνεαι μὲ τὴν συγκατάνευσίν

ἀπὸ τῆς Αὐλῆς εἶναι κατὰ τὰ ἀδύμενα, ὅτι εἰς Σύρον ἐπεβίβη τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως διὰ τὴν ἐπιβίβησιν αὐτοῦ τὰς ψυχὰς τῶν Συρίων, τὰς διδομένας ἤδη τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐλλείποντος βουλευτοῦ, πρῶτον τὸν μαθὼν ὁ Βασιλεὺς ἐπειράχθη, καὶ διέταξεν, ὡς ἔπρεπε, νὰ μὴ τοῦ συγχωρήσουν νὰ πατήσῃ τοῦ λοιποῦ καὶ αὐτὸ τὸ κατώφλιον τοῦ Παλατίου. Καὶ ὅμως οἱ συγχωρηθέντες, ὅτι ὁ καλὸς Βασιλεὺς ἔχει μὴ δὲν θέλει ἀπομακρυνθῇ τῆς Αὐλῆς, ἀλλὰ καὶ θέλει μέσῃ, ὥστε νὰ γαίῃ προσφιλέστερος καὶ ποθητότερος εἰς τὸ ἔθνος παρὰ πρότερον. ἔχουν τινὲς καὶ ὅλοι οἱ συγχωρηθέντες εἰς τὴν Αὐλὴν, τὸ πλεονέκτημα τοῦ νὰ ἀναχωροῦν αὐτὴν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐνώπιον τοῦ κοινού, καὶ πάλιν νὰ ἀγαπῶνται καὶ νὰ τιμῶνται ἀπ' αὐτῆς. Τὴν Αὐλὴν μας φαίνεται ὅτι ἀπατοῦν οἱ ἀπολοκαυλιστικαὶ μετὰ τοὺς συνήθεις αὐλοήθεις τρόπους καὶ τὰ παιδιὰ μετὰ τὰ τραγῳδία. (ἐκ τῆς Ἀθηνᾶς)

Κύριε Συντάκτα τοῦ Ἑρμού.

Ὁ γράψας τὴν κατὰ τοῦ Κ. Βαλέττα αἰσχροὴν διατριβὴν, τὴν δημοσιεύσαν ἐν τῇ Ἑλπίδι, ἐμνήσθη καὶ ἐμοῦ περὶ τῆς, ὡρτισμένως, ὡς φαίνεται, ὅτι δὲν χαιρετῶ τὴν ἰσχυρότητα μετὰ τὸν πῖλον εἰς τὰς χεῖρας· ὅθεν μετὰ ὀνόματι περυσισμένων. Δὲν λέγει ὅμως ἀλήθειαν, διότι τὴν χαιρετῶ, προσκινώντας· ἀλλ' ἴσως αὐτὸς δὲν εἶναι πάντοτε εἰς κατὰστασιν νὰ μετὰ τὴν καὶ νὰ μετὰ ἀκούει, ἀπὸ τὸν χαιρετῶ. Τὸν κύριον Βαλέττα ἔχω ἄριστον φίλον, διότι συνυπερέστη μετὰ αὐτοῦ τρία ἔτη μετὰ πολλὴν ἐργασίαν· ἀλλὰ τὸν διορισμὸν μου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔργον οὐτὸ εἰς ἕλλον τινὰ χρεωστῶ, ἀλλ' εἰς μόνον τὸ δικαίον, τὸ ὑποῖον μοὶ ἀπέδωκεν ὁ τότε ἐπὶ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν ὑπουργῶν κύριος Α. Μαυρομυλάκης, ἀφοῦ ἐπληροφόρηται παρὰ τῶν ἀρμοδίων, τοῦ διευθύνοντος δηλαδὴ τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου, καὶ τῶν τῆς Ἐπαρχίας μου Βουλευτῶν, ὅτι τρία ἔτη ὑπηρετοῦν ὡς ὑποδιδάσκαλος ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Σχολείῳ ἐπὶ μηνιαίῳ μισθῷ δραχμῶν 45, καὶ κατὰ τὸν νόμον ἐδοκιμάσθη, ὃν ἔχει ἱκανὸς, ἢ μὴ, νὰ διορισθῇ διδασκαλός· καὶ ἀφοῦ προσέτι ἐπληροφόρηται περὶ τῆς ἀκαταλληλότητος τοῦ προκατόχου μου. Ἄν δὲ τις ἄλλος φίλος ἄξιος τοῦ γράψαντος τὴν αἰσχροὴν ἐκείνην διατριβὴν, ἐποφθαλμιῶν εἰς τὴν θέσιν μου, δὲν εὐτύχησεν εἰσεῖν νὰ διορισθῇ, διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δικαίον νὰ ὀριζῆται κατ' ἐμοῦ ὁ σεμνολόγος καὶ φιλαλήθης τῆς διατριβῆς συντάκτης, οὐδὲ νὰ πλάττῃ ἀλλοκότους καὶ ἀνυπαρκτοὺς συνθήκας, ἐφ' οἷς δῆθεν ἔτυχον τοῦ διορισμοῦ μου. Ὑπομονή· καὶ ἴσως προϊόντος τοῦ χρόνου, ἀπολαύ-

σῃ καὶ ὁ φίλος τοῦ τοῦ δικαίου, ἂν ἔχη. Τὰ ἔργα δὲ καὶ ἐμοῦ διδάσκοντος οὐχὶ ἐν γωνίᾳ καὶ παρὰβύσῳ, ἀλλὰ δημοσίᾳ, καὶ τοῦ προκατόχου μου, παρίστανται τῷ βουλομένῳ πρὸς ἐξέλεξιν καὶ τῶν ἐπαίνων τοῦ Κ. Α. Σιώτου, καὶ τῶν κατ' ἐμοῦ κατηγορῶν. Δ. Σουρμελῆς.

Κύριε Συντάκτα τοῦ Ἑρμού.

Παρακαλῶ νὰ καταχωρήσῃτε τὴν ἐπομένῃ μου δηλοποίησιν. Ἐπειδὴ, ἀγνοῶ ἐπὶ τίνι θάσῃ στηριζόμενοι, ὑποθέτουσιν τινες, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ συντάξας τὴν περὶ τοῦ Κ. Βαλέττα διατριβὴν, καταχωρηθεὶς εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. . . φύλλον τῆς Ἑλπίδος, κηρύττω δημοσίως χάριν τῆς ἀληθείας ὅτι οὐδεμίαν μετοχὴν ἔλαβον εἰς τὴν σύνταξιν τῆς διατριβῆς ταύτης, ὅτι οὐδέποτε γράφω ἀνώνυμος, ὅτι πολὺ ἀπέχω ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναμιγνύμαι εἰς ἔριδας τοιαύτης φύσεως. Κηρύττω ἐπομένως ψεύστην καὶ συκοφάντην ἐκείνον, ὅστις μετὰ τὴν δηλοποίησίν μου ταύτην θέλει ἀναμίξει τὸ ὄνομά μου εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ταῦτα πρὸς ἀπάντησιν τῶν ἤδη περὶ ἐμοῦ λεχθέντων καὶ ἴσως προσέτι λεχθησομένων.

Ἐν Ἑρμούπολει τῇ 15 Μαρτίου 1849. Κ. Φαβρίκιος.

Ὑ Σ. Δὲν εἶχον σκοπὸν πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ἄλλο τι νὰ προσθέσω· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Κ. Βαλέττας ἐξακολουθεῖ κηρύττων ἐμὲ συντάξαντα τὴν περὶ τῆς ὁ λόγος, διατριβὴν, καί τοι ἐγὼ ἄμα μαθὼν, ὅτι ἔχει τοιαύτην ὑπόνοιαν, ἔγραψα πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῶς, καὶ διὰ τοῦ μεγαλητέρου ὄρκου τὸν ἐβεβαίωσα, ὅτι δὲν εἶχα γινῶσιν αὐτῆς πρὶν ἢ τὴν εἶδον ἐν τῇ Ἑλπίδι καὶ μάλιστα προσβάλλει τὴν ἐν Ναυπλίᾳ διαγωγὴν μου, ἀναγκάζομαι πρὸς τὰ τελευταῖα ταῦτα νὰ προσθέσω τὰ κάτωθεν· περὶ ὧν τῶν λοιπῶν ἂς κρίνωσιν οἱ γνωρίζοντές με.

Ὁ Δήμαρχος Ναυπλίων.

Πρὸς τὸν Κύριον Κάρολον Φαβρίκιον, μέχρι τοῦδε Καθηγητὴν τῆς Λατινικῆς Γλώσσης εἰς τὸ ἐνταῦθα

Β. Γυμνάσιον.

Γνωρίζοντες ἐκ πολυχρονίου πείρας τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐπιμέλειάν σας εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν χρεῶν, τὰ ὅποια σὰς εἶχεν ἐμπιστευθῇ ἡ Β. Κυβέρνησις, καὶ τὴν τιμίαν καὶ ἀνεπίληπτον διαγωγὴν, τὴν ὅποιαν ἐδείξατε εἰς τὸ ἐπταετὲς διάστημα, καθὼς διεμείνατε εἰς τὴν πόλιν μας ὠφελοῦντες διὰ τῶν φώτων καὶ τῶν γνώσεων σας τὴν Ἑλληνικὴν νεολαίαν, τὴν διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν σας, κρίνομεν χρεὸς μας ἡδὴ ὅτε ἀπομακρυνέσθαι ἀπὸ τῆς πόλεως μας κατὰ συνέπειαν τοῦ διαταχθέντος Γενικοῦ μέτρου, νὰ σὰς ἐφοδιάσωμεν μετὰ τὸ παρὸν ἐπίσημον τῆς Δήμαρχίας ἔγγραφον δι' οὗ σὰς ἐκφράζομεν τὴν κοινὴν τοῦ Δήμου μας εὐχαρίστησιν διὰ τὴν ὡς εἴρηται διαγωγὴν σας. Σὰς παρακαλοῦμεν δὲ νὰ δεχθῆτε τὴν ἐκφράσιν τοῦ

κοινού τούτου αἰσθήματος συνωδευμένην μετὰ τὴν ἐξαιρετικὴν πρὸς ὑμᾶς ὑπόληψίν μας. Ναυπλιον τὴν 23 Ἰανουαρίου 1849.

Ὁ Δήμαρχος Ἐπ. Π. Ἀλεξόπουλος.

Β. Γυμνάσιον Ναυπλίας Ὁ Γυμνασιάρχης Ναυπλίας

Πρὸς τὸν Καθηγητὴν τῶν Λατινικῶν Κάρολον Φαβρίκιον.

Κατὰ τὴν ἀπὸ 9 Ἰανουαρίου Ε.Ε. ὑπ' ἀριθ. 38/76 τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐκπαιδεύσεως, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 3 Ἰανουαρίου Β. Διατάγματος, μετετέθητε εἰς τὸ ἐν Σύρῳ Γυμνάσιον. Κοινοποιοῦντες τοῦτο πρὸς ὑμᾶς, ἀφ' ἐνός μεν σὰς ἐκφράζομεν τὴν ἀμετρον λύπην μας, διότι στερούμεθα τοιοῦτου συνετοῦ, πειθαρχικοῦ, καὶ διακεκριμένου εἰς τὴν Λατινικὴν διδασκαλίαν Καθηγητοῦ, ἀφ' ἐτέρου δὲ σὰς ἐξηγοῦμεν τὴν ἀπεριόριστον εὐχαρίστησίν μας διότι διετελέσατε ἀναδείξαντες γόνιμωπάτους καρποὺς, διὰ τὴν φιλόπονον, βασίμων καὶ λίαν μεθοδικὴν διδασκαλίαν σας, κατὰ τὸ ἐνταῦθα διδακτικὸν σας στάδιον.

Ἐν Ναυπλίᾳ τὴν 12 Ἰανουαρίου 1846.

Ὁ Γυμνασιάρχης Χ. Παμπούκης.

Ἡ Ῥωμαϊκὴ Δημοκρατία πρὸς ἅπαντας τοὺς Λαοὺς

Ἡ Συνταγματικὴ Συνέλευσις

Εἰς νέος Λαὸς παρίσταται ἐνώπιόν σας ζητῶν καὶ προσφέρων ἀγάπην, σέβας, καὶ ἀδελφότητα.

Νέος παρίσταται εἰς ὕμνος ὁ Λαὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἄλλοτε ἐξηρατίσεν ὁ ἐνδοξότερος τῆς οἰκουμένης! Ἀλλὰ μετὰ τοῦ παλαιοῦ μεγαλείου, καὶ τῆς παρούσης ἀναστάσεως, ἵστατο ἐπὶ χίλις ἔτη ἡ ἐξουσία τῶν Πάππων! Λαοὶ τῆς Εὐρώπης! Ἡμεῖς ἐγνωρίσαμεν ὅποτε τὸ ὄνομα τοῦ Λαοῦ τῆς Ῥώμης ἐνέσπειρε τὸν τρόμον ἡμεῖς ἐγνωρίσαμεν ὅταν τὸ ὄνομά μας ἐνέπνεεν οἶκτον. Σεῖς δύνασθε νὰ ἀποστραφῆτε τὴν μνήμην τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῆς δυσστασίας καὶ τῆς ἰσχύος· ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ μᾶς καταδικάσετε νὰ ἀξιοθώμεν τοῦ οἴκου τοῦ κόσμου ἀορίστως. Τίς ἐξ ὑμῶν ἤθελε προτιμήσει νὰ συλλυπῆται παρ' ἄλλων;

Ὁ Λαὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους ἠθέλησε νὰ ἀνασχηματίσῃ τὴν ἰδίαν πολιτικὴν τοῦ κοινωνίαν, καὶ ἐσύστησε τὴν Δημοκρατίαν καὶ ἀπέναντι τοιαύτης μεγάλης πράξεως τῆς ἀπαρχαράπτου κυριαρχίας τοῦ Λαοῦ, ἅπαν τὸ παρελθὸν διαλύεται καὶ ἐξαλείφεται. Ὁ Λαὸς ἠθέλησε. Ποῖος ὁ ἀνώτερος τοῦ Λαοῦ; Ὁ Θεὸς μόνον· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐπλάττει τοὺς Λαοὺς διὰ τὴν ἐλευθερίαν.

Ὁ Λαὸς ἠθέλησε, καὶ ἡ θέλησίς του δὲν δέχεται δικαιολογίας ἀπὸ τὸ παρελθόν· ὁ λόγος τοῦ εἶναι προγενέστερος παντὸς ἀνθρώπινου γεγονότος.

Ἀλλ' ἐὰν πρὸς τὰ ὕψισθεν στρέψωμεν τὸ βλέμμα, ἡμεῖς δυνάμεθα ἡσυχῶς νὰ θεωρήσωμεν τὰ ἐρεῖπια τῆς Παππικῆς ἐξουσίας, καὶ μάλιστα μετὰ ἡσυχίαν τοιαύτην ὅποια αὐτὴ δὲν εἶχεν ὅποτε ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν ἐρεπίλων τοῦ πα-

μου ἡ ἀξιοκαταφρόνητος σύζυγός σου. Νομίζεις ὅτι, ὅταν ὁ μέγας Ἐδουάρδος μάθῃ τὰ δεινὰ ὅσα ὑποφέρω, δὲν θέλει σπεύσει ἄραγε νὰ ἐκδικήσῃ τὴν προστατευομένην ὑπ' αὐτοῦ. . . Καὶ σεῖς, εἴπε στραφεῖς πρὸς τοὺς στρατιώτας, σεῖς οἱ τινες πλήρεις ζήλου τυφλοὶ ἀκολουθεῖτε τὰς διαταγὰς αὐτίδα τοῦ φονέως. . .

« Αἱ τὶ τολμᾷ νὰ λέγῃ; » ἐφώναζεν ὁ Λεοπόλδος ὠχρίαντας.

« Ναι, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἐθελβίνα μετὰ πλειοτέραν τόλμην, ὁ Λεοπόλδος εἶναι φονεὺς. . . Ἡ καρδιά σας, γενναῖοι στρατιῶται, ἐπανασταεῖ ὅταν συλλογίσεσθε ὅτι ὑπηρετεῖτε κακοῦργον. . . Σὰς ἠπάτησε, δυστυχῆς. . . Ἐκθάλετέ με ἀπὸ τὰς χεῖρας τούτου τοῦ τέρατος. . . Ἀνοίξατέ μοι τὴν θύραν τοῦ τῶν περὶ τὴν ἐλευθερώσατέ με. Μὴν εἴθε πλέον συνεργοὶ τοῦ πρὸς τὴν ἀθωότητα ἀνομήματός του. . . Ἐλευθερώσατέ με, καὶ ὅλος ὁ πλοῦτος μου θέλει ἐξομολογῆσαι ἀνταμιδίαν σας. . . Διὰ τῆς παρακλήσεώς μου ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος θέλει σὰς συγχωρήσει. . . Ἐὰν βοηθήσετε τὴν προστατευομένην ὑπ' αὐτοῦ, ἐλπίζετε εἰς τὰς εὐεργεσίας του, φοβήθητε δὲ τὴν ὀργὴν του, ἐὰν ὑπακούσητε εἰς τὸν προδότην τοῦτον. . . Δότε πίστιν εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου. . .

Ἐὰν ἐπιμένετε ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἐνός φονέως ἀποστάτου, ἡ ζωὴ σας θέλει εἶσθαι πάντοτε εἰς κίνδυνον· ἡ δὲ σωτηρία σας ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ. « Αἱ ἰδετε γονυπετοῦσαν ἐμπροσθέν σας τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος Φιτσαβούρν. . . ἥτις ζητεῖ καὶ ἐπικαλεῖται τὴν εὐσπλαγχνίαν σας. . . πρᾶξτε δικαίαν. . . Ἀνδρείοι στρατιῶται, σώσατέ με, καὶ ἐστὲ ἐλευθεροὶ ἐν αἰωνίῳ θέλω ἐνσωματωεῖν. »

Πολλὰ ἀπὸ τοὺς φύλακας τοῦ Σαιντιέρ ἐστοχάσθησαν ὅτι δὲν ἦτο τόσο ἀσφαλὲς τὸ νὰ ὑπηρετοῦν ἄνθρωπον τοιοῦτον, ὅποιος ὁ Λεοπόλδος. Ὁ δὲ λόγος τῆς Ἐθελβίνης ἠρξάτο τὸν φόβον των, καὶ ἡ προστασία τὴν ὅποιαν τοῖς ὑπέσχετο τοὺς παρεκίνησε νὰ πεισθῶσιν.

Ἡ Ἐθελβίνα, βλέπουσα τὴν ἐπιφελῆ ἐντύπωσιν τὴν ὅποιαν αἱ παρακλήσεις τῆς ἐπροξένησαν, κατέβαιναν ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον μετὰ σκόπον νὰ βιβλῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν στρατιωτῶν, ὅτε ὁ Λεοπόλδος, συνελθὼν εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς ταραχῆς του, τὴν ἐπίσπεσε μετὰ βίαν, καὶ εἶπεν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ μετὰ θρονιώδη φωνήν·

« Προδότη. . . τρέμετε. Ὅστις κινηθῇ χωρὶς τὴν διαταγὴν μου θέλει θανατωθῇ. . . Ἐλπημονήσατε, ἄνδρες, ὅτι σὰς ἔσωσα τὴν ζωὴν, ὅτι σὰς ἤρπαξα ἀπὸ τὸ ξίφος τῶν νόμων, καὶ οὐ μ' ἕνα μόνον λόγον δύναμαι νὰ σὰς θανατώσω; Ἀποσύρθητε μετὰ σιωπὴν. . . Ὑπακούσατε ἡσυχῶς εἰς τὸν κύριόν σας. »

Οἱ δὲ τότε ἐτόλμησε νὰ παρακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν ἐκείνην. Ὅσοι δὲ εἶχον κινηθῇ περισσότερο εἰς οἶκτον ἀπὸ τὴν δυστυχίαν καὶ τὰς ἐλαινὰς δέσεις τῆς κομήσεως, ἐξῆλθον συρόμενοι ὑπὸ τοῦ πληθους, καὶ ἔρριψαν ἐπ' αὐτῆς εὐσπλαγχνον βλέμμα μετὰ ἀπόφασιν νὰ τὴν ἐλευθερώσωσιν, ἐὰν εὕρουν εὐκαιρίαν.

« Ὑπερήφανε κόρη, μάθε ὅτι οὐδεὶς ποτὲ τολμᾷ νὰ παρακούσῃ εἰς ἐμέ. Ἐκλεξον παρ' ἐμοῦ ἡ φρικτὴν τύχην, ἢ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου μου. . . Γενεὸς σύζυγός μου, εἰδὲ μὴ τρέμει. »

« Ὁχι, τὸν διεκόμην ἡ Ἐθελβίνα, ποτὲ δὲν θέλω ἐνώσει τὴν τύχην μου μετὰ ἐκείνην ὅστις ἐδολοφόνησε τὸν πατέρα μου. . . Μάθε, ὅτι ὁ διὰ τῶν χειρῶν σου πρᾶξις φόνος μοὶ ἔγινε γνωστός. . . Τὸ ἔγκλημα ἀνεκαλύφθη τέλος ἀπὸ τὸ σκότος εἰς τὸ ὅποιον ἐκρύπτετο. . . Ὁ παρωργισμέ-

νος οὐρανὸς δὲν θέλει ἀφήσῃ ἐπὶ πολὺ τὴν κακοῦργον ψυχὴν σου ἀιμώρητον. . . Ἡ θεία ῥομφαία κρέμαται ἐπὶ τῆς ἐνόχου σου κεφαλῆς. . . Σὲ παραδίδω εἰς τὴν ἐκδίκησιν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν θεῖαν δικαιοσύνην, διὰ νὰ ἀνταμιδίῃ ἀξίως τὰ παράνομα ἔργα σου. »

« Αἱ θλιβερώτατοι βάσανοι θέλουν εἶσθαι τὸ βραβεῖον τῆς τῆς ἀνισχύρου λύσεως σου, ἐφώναζεν ὁ Λεοπόλδος μανιώδης. »

Τὰ σπινθηροβολοῦντα ὄμματά του ἀπεπλανῶντο, ἰδρῶς ψυχρὸς περιεχύθη εἰς τὸ σῶμα του, καὶ τὸ ἔγκλημά του ἦτον ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Ἀφ' οὗ δὲ μετ' ὀλίγον ἔπαυσαν οἱ σπασμοὶ του, ὥρμησε κατὰ τῆς Ἐθελβίνης ἐνῶ τὰ βλέμματά του ἔγιναν πάλιν τρόμερά καὶ ἐμήνουν ὅτι ἐμελλε νὰ πράξῃ ἄλλο νέον κακούργημα. Ἐβρεν ἔπειτα τὸ ξίφος του, καὶ διευθύνει αὐτὸ πρὸς τὸν κόλπον τῆς Ἐθελβίνης τῇ εἰπε μετὰ φωνῆν ἥτις ἐπνίγετο ἀπὸ τὴν λύσσαν·

« Ὁχι, δὲν θέλεις ζῆσαι πλέον· δὲν θέλω σὲ ἀφήσει νὰ ζήτῃς, καὶ νὰ κηρύττῃς εἰς τὸν κόσμον ὅτι ἐφόνευσαν τὸν πατέρα σου. . . Τὸ κτύπημα τοῦτο μέλλει νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴν σου. . . »

Ἡ κόρη τῆς ἐπίσπεσε τὸ ξίφος τῆς, διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν Λεοπόλδον. Ἀλλ' ἡ δειλὴ ἀρετὴ τῆς καὶ ἡ καθαρῳτάτη συνειδήσις τῆς τὴν ἐμπόδισαν ἀπὸ τοῦ νὰ πλήξῃ ἕνα φονέα.

« Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ὑπακούσω, πάτερ μου· συγχώρησόν μοι, ἐφώναζε, καὶ δέξαι τὴν ζωὴν μου, ὡς ἐξιλῶσιν τῆς ἀδίκου ἀδυναμίας μου. . . Κτύπησον, Λεοπόλδε, ἰδοὺ ἡ καρδιά μου. . . Κτύπησον. . . Ἀδὲ μάλιστα τοῦτο τὸ ξίφος τὸ ὅποιον ἐβίβας εἰς τὸ αἷμα τοῦ σεβαστοῦ πατρός μου. . . Βύθισον αὐτὸ καὶ εἰς τὸ αἷμα τῆς θυγατρὸς του. . . Ἀπλῆστον τέρας. . . κτύπα, τὸ θῦμα σου εἶναι ἑτοιμον. »

